

[Socialministeren.]

er der i tre Bestemmelser tillige givet Ministeren Ret til efter indhentet Erklæring fra Arbejdsraadet at dispensere, at tilstedte Undtagelser fra Hovedregelen; under Punkt a, naar Virksomhederne efter deres Natur kun drives paa bestemte Tider af Aaret osv., under Punkt b, naar der er Tale om en daglig Livsfor nødighed — som Pressen altsaa ikke kan komme ind under — og under Punkt c, naar der mellem Arbejdsgivere og Arbejdere i den paagældende Virksomhed er afsluttet bindende Overenskomst om Fastsættelsen af den samlede Arbejdsfrihed.

Altsaa, det, der er Tale om, det er: skal man kunne dispensere ogsaa for Dagbladene Vedkommende, saa skal man naturligvis kunne gøre det paa de i Fabrikloven givne Betingelser, under de i Fabrikloven givne Forudsætninger; i modsat Fald maa man lave Fabrikloven om, og det er jo ikke Meningen, Meningen var kun ved denne særlige Lovgivning her at ligestille Dagbladene med den øvrige Industri. Det er virkelig i allerhøjeste Grad en reel Indvending. Jeg kommer ikke her for ved dette rent foreløbige eller mindre Lovforslag at søge at faa selve Principperne i Fabrikloven revideret, men jeg kommer kun for at opnaa den ene Ting, at Dagbladene bliver lige stillet med den øvrige Industri.

Endelig var der jo den tredie Indvending, som den ærede konservative Ordfører heller ikke i sin Begejstring for Landstingsflertallets Overseen af disse Indvendinger havde opdaget, nemlig den af den ærede Ordfører Hr. Rager fremførte, og som jeg ogsaa gjorde opmærksom paa, at Udviklingen kan ændre sig saaledes, at man baade i den ene og den anden Retning kan kræve smidigere Rammer, end den faste Lovregel vil give. Det er jo netop Hensigten med Princippet i § 26 i Fabrikloven, at der skal kunne dispenseres i disse forskellige Tilfælde, der skal ikke lovgives.

Altsaa, hvis man vil følge Andragerne, hvis man vil følge Fabrikloven, og hvis man vil rette sig efter de Principper, der hidtil har været gældende, og som der ikke er nogen Grund til at ændre ved dette lille Lovforslag her, saa kan man ikke gaa videre end til Regeringsforslaget, og jeg vil heller ikke gaa videre. Saa maa vi overveje bagefter, hvorvidt Dagbladene kan komme ud om Mandagen eller ej. Jeg kan ikke ændre Lovens Hovedprincipper af Hensyn til Dagbladenes Mandagsudgaver.

Den ærede Ordfører for Venstre, Hr. J. C. A. Larsen, beskæftigede sig ogsaa med de første 6 Paragraffer om de *andre* farlige

Apparater, om jeg saa maa sige, og sagde, at han vilde være imod dette Lovforslag ogsaa med Hensyn til disse Paragraffer, hvis Fabrikdirektoratet vilde stille store Krav vedrørende Anbringelse af Sikkerhedsforanstaltninger ved Svejseværker, saaledes at der paadroges Haandværket store Udgifter. Det er ret naturligt, at man maa afveje Udgifterne og Risikoen mod hinanden, det er der ingen, der kan sige noget til, og hvis den ærede Ordfører havde indskrænket sig til disse Bemærkninger, vilde jeg ogsaa have sagt, at det maa vi undersøge i Udvalget; og det er meget naturligt, at Udvalget ønsker at vide, hvor store Udgifter eller Ubekvemheder dette kan antages at paadrage Haandværket. Men desværre tilføjede den ærede Ordfører et Par Betragtninger, som jeg maaske burde være overlegen nok til at lade ligge, men som jeg under Hensyn til Tidens Vanskeligheder alligevel vil gøre en Bemærkning om.

Det forekommer mig, at det var lidt urimeligt i Anledning af dette Lovforslag at tale om, at Tiden krævede Krisehjælp, men her kom jeg med et Forslag, der tværtimod foraarsagede større Udgifter. Det har aldrig været Fabriklovgivningens eller Arbejderbeskyttelseslovgivningens Opgave at bringe Krisehjælp til Haandværk og Industri. Det har alle Dage været dens Opgave at værge dem, der var beskæftigede i Industri og Haandværk, mod Ulykker, og det vil det ogsaa blive, uanset hvorledes Kriserne regner ned over dette Land.

Schröder: Den ærede Ordfører for de Konservative, som jeg dog skulde mene til en vis Grad ogsaa maa være Ordfører for en Del industridrivende indenfor den Branche, som dette Forslag vedrører, gik imod det Forslag, Ministeren havde stillet, og sluttede sig til Landstingets Ændringer, og det lod, som om det ærede Medlem slet ikke kunde forstaa de Argumenter, jeg fremførte mod Landstingets Ændring. Det er nu ganske mærkeligt, for jeg synes, det er lige at løbe til. Naar mit Argument kort og godt er det, at med Ministerens Ændring har Arbejderne Indflydelse paa deres Arbejdsbetingelser, medens de derimod med Landstingets Ændringer ikke har det, saa synes jeg, det er let at forstaa. Denne Adgang til Indflydelse har de hidtil haft efter Fabrikloven, og den ønsker jeg ikke taget bort.

Saa siger det ærede Medlem: Hvad kan der ske? Hvis det nu var saaledes, at man i dette høje Ting kunde tale om alt mellem Himmel og Jord, kunde jeg godt give en Skildring af, hvorledes Forholdene var i